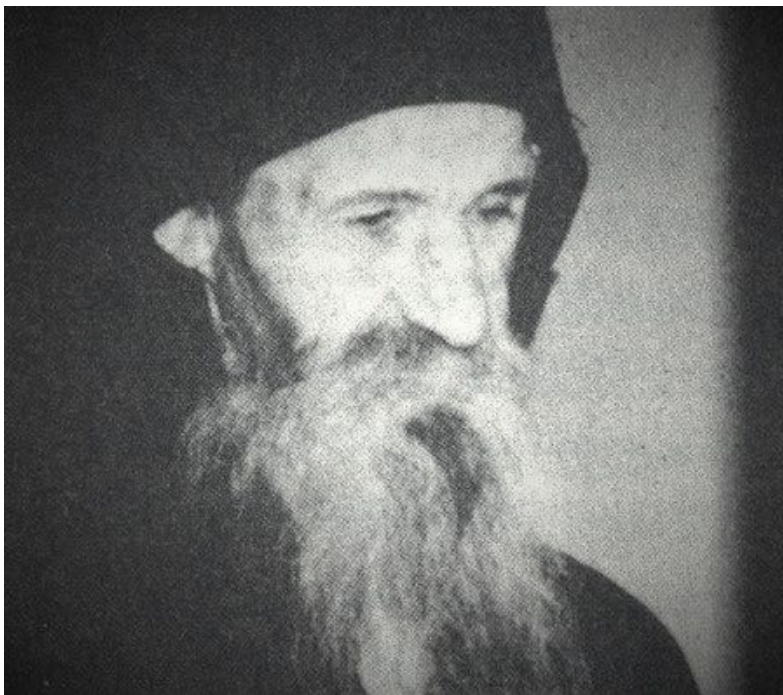
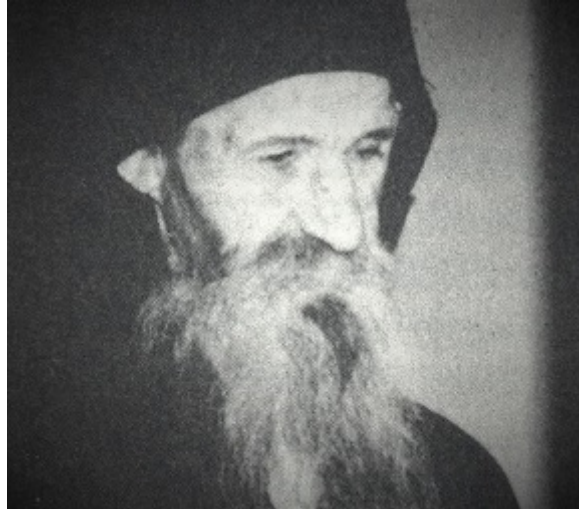

Ο τυφλός μοναχός ακτινοβολούσε και έβλεπε το άκτιστο φως!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Μοναχός, π. Αυξέντιος Γρηγοριάτης (†1981).

Όταν πριν από χρόνια σχολιάζαμε τα γραπτά κείμενα του βιβλίου μου «Γνώσις και βίωμα της Ορθοδόξου πίστεως» με τον ηγούμενο [της Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους] πατέρα Γεώργιο Καψάνη, ο οποίος έγραψε και τον πρόλογο του βιβλίου αυτού, αναφέρθηκε και στον πατέρα Αυξέντιο, που ήδη είχε κοιμηθεί οσιακώς το 1981, τονίζοντας ότι ήταν κρυφός εργάτης της νοεράς προσευχής. Και αμέσως μου ανέφερε ένα συγκλονιστικό γεγονός, που συνέβη όταν σε μια

γιορτή προσήλθε ο πατήρ Αυξέντιος για να κοινωνήσει.

Όταν έφθασε κοντά στο άγιο Ποτήριο, ο λειτουργός παπάς τυφλώθηκε από το εκτυφλωτικό φώς που έβγαινε από το πρόσωπο του πατρός Αυξεντίου. Το πρόσωπό του εξαφανίστηκε από τον ολόλαμπρο ήλιο που το εκάλυπτε.

Και ο παππούλης δεν μπορούσε όχι μόνον να τον κοινωνήσει, αλλά ούτε και να τον αντικρύσει. Μάλιστα, είπε επί λέξει ο ιερέυς (και είναι γραμμένο αυτό):

– Έλαμπε τόσο πολύ το πρόσωπό του, που όταν τον κοίταξα, ζαλίστηκα και παρά λίγο να πέσω κάτω. Αλλά ο Κύριος δεν μ' άφησε, μόνον που έβαλα το χέρι μου και σκέπασα τα μάτια μου, γιατί δεν αντεχα. Το πώς δεν άγγιξα την αγία Λαβίδα, να την αναποδογυρίσω και να γίνη ζημιά, δεν ξέρω. Ο Θεός με φύλαξε.

Όταν σε λίγα δευτερόλεπτα αυτό το φως συνεστάλη -που πιστεύω ότι ήταν της θείας Χάριτος, ανεπανάληπτο και πιθανόν άκτιστον- τότε μόνον συνήλθα και τον κοινωνήσα.

Τα τελευταία χρόνια, ενώ είχε τυφλωθεί ο πατήρ Αυξέντιος, εν τούτοις το υπερουράνιο αυτό φως το έβλεπε πολύ συχνά. Όντας τυφλός! Και με πολλή ταπείνωση κάποτε ομολόγησε:

– Ναι, το βλέπω συχνά. Φεύγει όμως και ξανάρχεται πάλι. Το κυριώτερο όμως αγαθό είναι ότι αφήνει στην καρδιά μου φλογερή αγάπη για τον Χριστό και για όλους τους ανθρώπους. Όλα όμως αυτά οφείλονται στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στην ευχή, στο «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Γι' αυτό και συνιστούσε:

– Να λες, παιδί μου, πολύ συχνά την ευχή και να μνημονεύης πρώτα τους νεκρούς και ύστερα τους ζώντες, και προπαντός με δάκρυα πολλά.

Για τον εαυτό του ομολογούσε: «Σκοτεινά βαδίζω, αναισθησία με διακατέχει και ζω μέσα στη ματαιότητα».

Όπως τονίσαμε προηγουμένως, εκοιμήθη όσιακώς το 1981. Την ευχή του νάχουμε.

Από το βιβλίου του πρωτοπρεσβυτέρου, π. Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, «Τοις κατά πρόθεσιν κλητοίς, Επίκαιρες πνευματικές προσεγγίσεις στην προς Ρωμαίους Επιστολή».